

Roditelji smo dječaka s ADHD-om i do njegova polaska u školu već smo svašta doživjeli, ali to što nas je dočekalo u školskim klupama nismo mogli ni naslutiti.

Već nakon pet dana škole u našoj je obitelji nestao smijeh i počeo je kaos teškog nerazumijevanja i osuđivanja okoline (pa to je samo razmaženo derište), depresije, agresije i suicidalnih ideja našeg djeteta i našeg straha i užasa. Nisu pomogle ni pismene upute ni posjete i savjetovanja njegove psihologinje u školi. Bilo je strašno.

Početak drugog polugodišta naš je sin dobio rješenje o individualnom pristupu u nastavi (dokumentacija je bila predana i prije njegova polaska u školu). Nije postalo ništa bolje. Ubrzo nakon Uskrasnih praznika dobio je i asistenta u nastavi.

Ipak, u toj su se školi do tada toliko nagomilali problemi da nam nije preostalo ništa drugo no promijeniti školu. U tome su nam od velike pomoći bili savjeti stručnjaka iz udruge Idem.

Vrijednost asistenta bila je očita već pri traženju nove škole za našeg sina. On je jednostavno bio tu i tražio s nama. Bio je oslonac djetetu, ali i užasnoj mami i zabrinutom tati. Dolazak u novu sredinu nije nikome lak, a mi bez teškoća možemo samo zamišljati s kakvim se strahovima mora nositi već etiketirano i vrlo nesretno dijete s posebnim potrebama. Ali, tu je bio ON, asistent. Uz njega je to bilo izvedivo.

U novoj je sredini sve već od prvog dana teklo znatno bolje nego u prvoj školi. Učiteljica je našeg sina zaštitnički, ali s autoritetom uzela pod svoje i zajedno s asistentom počela kod njega graditi neku novu kulu samopouzdanja i samopoštovanja. Odlasci u školu polako su postajali sve lakši. Bez plača, grča u želucu, suicidalnih ideja i agresije. Škola, rad i sklapanje prijateljstava i dalje su bili teški, no tu je uvijek bilo prisutno razumijevanje učiteljice i veliki prijatelj i savjetnik, pomagač, asistent. Polako smo se i mi ostali u kući počeli opuštati.

Tako nas je zateklo ljeto. Te mu je školske godine zaista dugo trebalo da dođe, a onda je samo prohujalo.

Autor darko

Petak, 22 Svibanj 2009 15:04 - Ažurirano Petak, 22 Svibanj 2009 15:07

Krajem kolovoza krenula je nervoza, bolovi u želucu i sjećanja iz prve škole. NE opet U ŠKOLU. Onda smo se sjetili da je to druga škola i druga Učka, topla. I da će tamo opet biti ON, asistent. Uza nj je sav taj pritisak postajao izdržljiviji.

Bliži se kraj 2. razreda. Naš sin i dalje ima ADHD, ne može sve prepisati s ploče, zabrlja pod nastavom ili u odnosima s drugom djecom, no on VOLI ŠKOLU. Voli ponedjeljak, sam odlazi u školu, obožava svog asistenta i Učku. Kada govori o njima oči mu se tako toplo sjaje, a mi smo ponovo sretni. I sada bude težih dana (ipak, ni blizu onome s početka školovanja) , no pomoć je tu i sve nekako biva dobro. Sve bolje.

Što reći nego HVALA tom mladom čovjeku i onima koji su omogućili njegov dolazak u nastavu? On je, zajedno s izvrsnom učiteljicom i psihologinjom, podigao naše dijete s dna i usmjerio ga u pravom smjeru. Nadamo se da će svi nadležni za obrazovanje djece s posebnim potrebama uvidjeti vrijednost asistenta u nastavi i omogućiti svakom djetetu s poteškoćama pomoć već od prvog dana škole, prije no što ga frustracije načnu.